

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Mgr. P. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Rychtářem
sídlem U Hadovky 564/3, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 8. 2019, č. j. 112476/2019/KUSK

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 7. 2018, č. j. MUBN/129127/2018/ODSA-PA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil zákaz uvedený v ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, dle kterého smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Provedená změna

spočívala toliko v konkretizaci místa, kde měl žalobce přestupek spáchat. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí shledává jako nezákonné, neboť představuje naprosto mechanické opsání šablony rozhodnutí, ve kterém se žalovaný v žádném případě řádně nevypořádal s žalobcovými námitkami. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tak, že žalobce svým jednáním naplnil jak formální, tak materiální znaky předmětného přestupku, a proto považoval za nadbytečné provádět jakékoli další důkazy, ačkoliv žalobce další důkazy, a to zcela zásadní, nejenom navrhl, ale i předložil. Rychlost, kterou žalobce řídil své vozidlo, byla naměřena na začátku obce, a to v situaci, kdy se na vozovce nepohyboval naprosto žádný chodec, a v místě, kde se od pravého okraje vozovky nenachází žádná zástavba a ani jiná překážka minimálně ve vzdálenosti 150 metrů. Na levé straně vozovky se sice nacházejí obydlené stavby, avšak ploty jsou umístěny ve vzdálenosti nejméně 7 metrů od levé krajnice vozovky a domy samotné pak nejméně metrů třicet. Jako důkaz žalobce předložil žalovanému na CD nosiči videozáznam předmětné jízdy pořízený z palubní kamery měřeného vozidla a rovněž snímek z katastrální mapy. Tou dobou se žádný chodec na vozovce nepohyboval a ani se na ní nemohl náhle objevit. I kdyby náhle z vrat nějakého oplocení vyběhla nějaká osoba, bylo by naprosto vyloučené, aby řidič jedoucí v předmětném úseku rychlostí 62 km/h nestihl vozidlo včas zastavit. Z audiovizuálního záznamu předmětné jízdy lze dovodit, že žalobce jel takovou rychlostí, při níž by naprosto bezpečně vozidlo zastavil v případě, kdy by do vozovky z levé strany nějaká osoba vběhla. Pakliže by měly správní orgány přesto pochybnost, měl být učiněn vyšetřovací pokus (případně ještě doložen znaleckým posudkem z oboru dopravy), což by tvrzení žalobce zcela jednoznačně potvrdilo, a naopak jednoznačně vyvrátilo účelové tvrzení prvostupňového orgánu i žalovaného. Navíc rychlost v předmětném úseku byla měřena v úterý v půl jedenácté dopoledne, tedy v čase, kdy jsou děti ve škole a dospělí lidé v zaměstnání – bylo tedy „extrémně nepravděpodobné“, že se v měřeném úseku bude pohybovat jakýkoli chodec. Jednoznačným účelem měření rychlosti tak nebyla bezpečnost provozu, nýbrž inkaso pokut. Žalobce dále ocitoval rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, který ke své argumentaci užil i žalovaný. Dle žalobce však z předmětného rozsudku plyne nejen to, že „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“, nýbrž rovněž to, že „z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby.“ Postup správních orgánů proto dle žalobce představuje šikanózní výkon práva, „učebnicový příklad správní šikany“ a přepjatý formalismus, který již několikrát kritizoval Ústavní soud. K tomu žalobce dodal ještě to, že poslední pokutu za přestupek spáchaný na úseku silniční dopravy platil před 20 lety a nevzpomíná si, že by od té doby byl v souvislosti s řízením motorových vozidel sankcionován. Ročně přitom najezdí kolem 40 000 km. Je proto dle žalobce nemožné, aby neměl žádný záznam o přestupku a žádný

trestný bod, pakliže by jezdil vyšší než předepsanou rychlostí či jezdil jakýmkoli jiným než bezpečným způsobem.

3. Kromě žalobního bodu mířícího k materiální stránce přestupku žalobce též namítl, že výrok napadeného rozhodnutí je naprosto nesprávný, neboť v obci L. u stavení č. p. X žalobce již změřenou rychlostí nejel – tam se totiž nacházelo stanoviště hlídky Policie ČR, což znamená, že na inkriminovaném místě žalobce již na pokyn policisty zastavoval, tudíž jel rychlostí téměř nulovou.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu (ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37; ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 334/2019-23; a ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23), z nichž shodně vyplývá především to, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Dle žalovaného je překročení rychlosti, kterého se dopustil žalobce, jednáním, na které lze výše uvedenou premisu vztáhnout. O společenské škodlivosti by se dalo pochybovat tehdy, pokud by žalobce překročil maximální povolenou rychlost např. o 2 nebo 3 km/h, jak tomu ale v dané věci nebylo. Žalovaný odkázal rovněž na pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37, v níž se uvádí, že ani přehlednost úseku, kde bylo měřeno, neznamená, že by v něm mohla být překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dle žalovaného dále nezáleží ani na tom, zda žalobce překročil rychlost v obci přímo před stavením č. p. X, či kus před ním. Překročení rychlosti je skutkový děj, který nemůže nastat pouze v jediném konkrétním místě. Žalovaný proto navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou. Dle žalobce si žalovaný závěry plynoucí z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu interpretuje chybně. Znovu zdůraznil, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, nenaplňuje vždy materiální znak přestupku, což je jeho případ. K vyjádření žalovaného na druhý z uplatněných žalobních bodů reagoval žalobce tak, že správní orgán musí přesně a nezaměnitelně označit konkrétní postihovaný skutek, včetně uvedení místa, kde se tento stal. Uvedl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že ke spáchání přestupku došlo „v obci L. čp. X“, pak jej zatížil vadou, neboť takový závěr je naprosto nepravdivý.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti.
7. Dne 30. 1. 2018 v 10:27 h v obci L. řídil žalobce osobní vozidlo tovární značky Š. O., registrační značky X, přičemž prostřednictvím radarového rychloměru bylo zjištěno, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci o minimálně 12 km/h, neboť řídil předmětné vozidlo rychlostí 62 km/h (po odečtu toleranční technické odchylky v hodnotě 3 km/h). Tímto jednáním měl porušit ustanovení § 4 písm. b) a rovněž § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h.
8. S ohledem na nesouhlas žalobce s uložením pokuty příkazem na místě dle § 91 zákona o odpovědnosti za přestupky postoupil policejní orgán věc správnímu orgánu I. stupně. Ten dne 15. 3. 2018 doručil žalobci příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce ve stanovené lhůtě odpor.

9. Dne 11. 6. 2018 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o jeho právech a současně ho předvolal k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 9. 7. 2018. Žalobce při ústním jednání odkázal na své písemné vyjádření, které správnímu orgánu I. stupně předal, a v němž uvedl shodná tvrzení, o něž později opíral i důvody své žaloby.
10. Dne 8. 11. 2018 správní orgán I. stupně doručil žalobci prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání – opět se shodnými tvrzeními, jež později uplatnil v žalobě.
11. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, v němž se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Postup prvostupňového orgánu shledal bezvadným i v otázce, zda v daném případě byla naplněna materiální stránka přestupku. Ta v daném případě byla dle žalovaného naplněna už jen tím, že žalobce překročil v obci nejvyšší povolenou rychlost o 12 km/h. V daném případě by bylo dle žalovaného zcela nadbytečné provádět jakékoli další důkazy.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Žalobce výslovně vyjádřil souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Materiální stránka přestupku

16. Podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin).
17. Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Níže se soud v posuzovaném případě zabývá toliko znakem materiálním, jímž se dle názoru žalobce žalovaný nedostatečně zabýval.
18. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
19. Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž

k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.

20. Přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti při jízdě na pozemní komunikaci je tzv. přestupkem ohrožovacím. A právě materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn *ipso facto* naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomuto např. blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, v němž se uvádí: „[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“ Obdobně k tomu uvádí též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, že „[v] obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.“ K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti. Dle žalobce takové okolnosti v daném případě existovaly. Tento názor však soud nesdílí.
21. Již v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, zdůraznil Nejvyšší správní soud nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V daném případě šlo o situaci, kdy byla řidičem překročena rychlost o 2 km/h, a to několik metrů před označením *konec obce* mimo zastavěné území obce. Naproti tomu v nyní projednávané věci žalobce nikterak nepopírá, že při jízdě v obci L. překročil maximální povolenou rychlost v obci nejméně o 12 km/h (a stanovený limit 50 km/h tak překročil nejméně o 24 %), což je dle názoru soudu porušení právní povinnosti nepoměrně vážnější než v odkazované věci. Soud je tedy názoru, že v situaci, kdy žalobce překročil povolenou rychlost v obci natolik výrazně, je již téměř vyloučené, aby vůbec nějaké významné okolnosti, pro něž by skutek nebyl nakonec jako přestupek posouzen, byly správními orgány shledány. Cíleně však soud uvádí *téměř vyloučené*, neboť si je vědom toho, že okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 12 km/h již tomu tak je. Takovýto přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (srov. výše již citovaný rozsudek č. j. 5 As 104/2008-45). Proto ani nyní zdejší soud netvrdí, že v případě překročení rychlosti v obci o 12 km/h jsou automaticky naplněny

materiální znaky přestupku. Tvrdí však to, že v takovém případě lze významné okolnosti, pro něž by skutek nakonec neměl být jako přestupek klasifikován, lze shledat již jen velmi zřídka.

22. Žalobcův případ je přitom dle názoru soudu právě oním případem běžně se vyskytujícím, kdy jednání naplňující formální znaky přestupku zároveň naplňuje i znaky materiální. Tedy jinými slovy, k okolnostem žalobcova jednání se žádné významné okolnosti, které by vyloučily, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nepřidružily. Žalobce sice tvrdí, že rychlost byla naměřena na začátku obce, a to v situaci, kdy se na vozovce nepohyboval naprosto žádný chodec, a v místě, kde se od pravého okraje vozovky nenachází žádná zástavba a ani jiná překážka minimálně ve vzdálenosti 150 metrů, avšak jak je ze záznamu o přestupku, který je součástí správního spisu a který obsahuje mj. i pořízenou fotografii změřeného vozidla, patrné, není žalobcovo tvrzení o tom, že se na místě nenachází žádná překážka, až tak pravdivé. Zjevné je z fotografie naopak to (jak bylo správně uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí), že se v místě nacházejí vzrostlé stromy. Nelze přitom vyloučit např. situaci, že se při krajnici mezi stromy mohla pohybovat osoba mající úmysl vstoupit do silnice a přejít ji. Soud se tedy rozhodně neztotožňuje ani s tvrzením, že tou dobou (v 10:27 h dopoledne) bylo „extrémně nepravděpodobné“, aby se v měřeném úseku pohyboval jakýkoliv chodec. Dle názoru soudu by užití takového superlativu nebylo na místě např. ani tehdy, pokud by žalobce daným místem projížděl ve dvě hodiny v noci, a natož pak v časech dopoledních, kdy je sice – jak žalobce tvrdí – většina lidí ve svých zaměstnáních a děti ve školách (a koncentrace lidí tou dobou skutečně mohla být v dané lokalitě nižší), ovšem třeba lidé v důchodovém věku zpravidla nejsou ani v prvním, natož ve druhém prostředí. Proto lze dle názoru soudu tvrdit, že situace, kdy žalobce v daném úseku v obci projížděl rychlostí minimálně o 12 km/h vyšší, než měl, byla potenciálně nebezpečná. S ohledem na to se soud ztotožnil s právními závěry žalovaného o existenci materiálního znaku přestupku, jakož i s názorem, že v daném případě by bylo jakékoliv další dokazování nadbytečné, a žalobní bod proto shledává nedůvodným. Nic na tom nemůže změnit ani zmínka žalobce, že byl naposledy za porušení pravidel silničního provozu pokutován před 20 lety, neboť takovéto tvrzení je pro posouzení otázky, zda skutek, který žalobce dne 30. 1. 2018 spáchal, byl přestupkem, zcela irrelevantní.

Nedostatečně specifikované místo spáchání přestupku

23. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
24. Pokud jde o námitku údajně nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí, odkazuje soud předně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, v němž tento soud konstatoval, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují.“
25. Jak však současně vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015-42; a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As

63/2015-52), není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno „s absolutní přesností“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku.

26. Zdejší soud pak zvlášť poukazuje na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“* Otázka konkrétnosti určení místa spáchání přestupku je přitom *„otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány“* (shora citovaný rozsudek č. j. 4 As 63/2015-52).
27. V nyní posuzovaném případě žalovaný (který výrok prvostupňového rozhodnutí pozměnil právě za účelem bližšího určení místa spáchání přestupku) nespecifikoval místo spáchání přestupku zcela přesně, přesto však způsobem dostačujícím. Žalobce tvrdí, že před stavením č. p. X byl hlídkou Policie ČR zastaven; zjištěnou rychlostí tedy jel v úseku jiném. Dle názoru soudu však skutečnost, že žalovaný nekonkretizoval místo spáchání přestupku nejpečlivěji, nezakládá vadu nezákonnosti. Třebaže má žalobce pravdu a v úseku, kterým zvýšenou rychlostí projížděl, se nacházela u pozemní komunikace stavba jiného čísla popisného (zatímco budova č. p. X se nacházela o několik dalších desítek, možná i stovek metrů dále ve směru jízdy žalobce), je soud názoru, že takovouto případnou nepřesnost nemůže posuzovat s rigidní přísností, neboť skutek, za který byl žalovaným potrestán, byl vymezen tak (mj. i uvedením přesného času spáchání), že žalobci nehrozí, aby tento byl zaměněn se skutkem jiným. Opačný postup – zrušení napadeného rozhodnutí pro takovouto dílčí nepřesnost v jeho výroku – by bylo dle názoru soudu v rozporu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Navíc zmiňuje-li žalobce v žalobě (byť v jiné souvislosti) přepjatý formalismus, kterého se měly správní orgány dopustit, je soud názoru, že právě bazírování na tom, aby místo spáchání přestupku bylo vymezeno s naprostou přesností, by onen přepjatý formalismus (jak správně žalobce poznamenal, „tolikrát kritizovaný Ústavním soudem ČR“) mohlo představovat. I tento žalobní bod proto soud shledává nedůvodným.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně